

טיב הקהילה

כי תשא
 ו"ה אדר תשפ"ו
 זמני הדלקת הנרות ומצ"ש

5:05	הרה"ג
6:19	מוצ"ש"ק
6:58	ר"ת

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

9:23	סו"ת א'	8:10	סו"ק ש' א'
9:51	סו"ת ב'	8:52	סו"ק ש' ב'

גליון מס':
824

שבת פרה |

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

ולומר ליצרו: כבר גמרת בליבי לעשות כעצתך, שוב איני שוקל עוד בדעתי אם לעשותה או לא, אם כן מה לך אם אעשה זאת היום או למחר? כך מוטל עליו לומר ליצרו גם אם כבר גמר באמת בלבו לחטוא, ונדמה לו שאין שום נפקא מינה אם יהיה זה היום או מחר, הוא אינו רואה שלמחרת יודמן לו איזה סיבה שיתן לו סעד להתגבר על יצרו,

צורמי החטא - המהירות והפתירות

סרו מהר מן הדרך אשר צויתם עשו להם עגל מסכה: (לב, ח) ...

יש להתבונן מה כיוון הקב"ה באמרו 'סרו מהר מן הדרך' הרי עיקר החטא הוא זה שעשו את העגל, ומה לי אם עשאוהו 'מהר' - בזריזות, או רק במתינות.

התשובה לכך היא כי המהירות היא אכן חלק מן החטא, כשם שיש טענה על עצם החטא יש גם טענה על החיפזון, כי לולא החיפזון לא היה זה החטא יוצא אל הפועל.

החיפזון הוא אחד מתכסיסי היצר, היצר יודע שגם אם הוא מצליח להלהיב את האדם לדבר עבירה, והלה כבר גמר בלבו לעבור עליה, אם רק יתנו לו איזה רווח בין החלטה להמעשה, יהיה זה הרווח סיבה לביטול החלטתו, כי מאחר שבסופו של דבר מדובר במרידה במלכות שמים ויצל האדם שעה זו לשקול שוב אם ראוי ונכון לעשותה, ולבסוף יבוא לידי מסקנא שהדבר הוא בגדר איסור, ועל כן מלבד מה שמלהיב היצר את האדם לעבירה הוא גם מזרוז לכך באופן שלא יהיה לו שעה פנויה למחשבה.

באותה מידה נהג היצר גם בחטא העגל, זה החטא הלווא היתה מרידה גלויה במלכות שמים, וכדי שיצא מכשול כעין זה מ'דור דיעה' היה על היצר לעבוד קשות, ומובן מאליו שגם אחר שהצליח להלהיב לבם לעבירה פחותה ומזוהה כעין זו היה עליו לעורר בהם רצון עז למהר לעשותו, כי אין ספק שאם היו נותנים להם מעט רווח להתבונן לא היה זה המעל יוצא מתחת ידיהם, וכפי שאכן רואים שבנוסף לעצם החטא היתה להם הרויות פועמת בקרב החפצים באותו חטא, ומרוב להיטותם לזה החטא לא עמד שום דבר בפניהם, ובקשו לעשות מעשה יתיב ומיד, וחור שהעני באותה שעה לדבר על לבם, לא רק שלא נעצרו לרגעים כדי לשקול את דבריו, גם ראו לנכון לשפוך את דמו במיתה, כדי שלא יהיה אי מי שעומד בדרכם. וגם אהרן השכיל להביא שלא זו היא השעה לסרב, ובלית ברירה ביקש להתחכם ולדחותם רק ע"י סיבות טכניים, מתוך תקוה להשהות החטא על ידם עד שיבוא משה, אבל לא העיז לבטא באמירה מפורשת שהוא מתנגד לדעתם ולרצונם. אולם גם לסיבות טכניים אלו מצאו פתרון, אחר שהיצר הכביד כל כובד משקלו לזרום ר"ל.

על דבר זה היתה טענתו של הקב"ה באמרו 'סרו מהר מן הדרך', למה 'מיהרתם' לחטוא? עצם הדבר שנכשלו בחטא היא גם כן טענה, אבל אינה טענה חזקה כל כך מזה שהזדרזו לעשותו, אמת הדבר שאותו יצר שהלהיב אותם אל החטא הלהיב אותם גם כן אל המהירות והזריזות, ובכל זאת, גם אם אין ביכולתו של האדם לעמוד בפני עצם הפיתוי, יש ביכולתו לעמוד בפני הפיתוי להזדרז, כשנדמה לו לאדם שקשה כח הסבל מהיצר המתגרה בו, וכבר גמר בלבו להתפתות אליו, עדיין ביכולתו להתחכם

בכל זאת את שביכולתו יעשה, רווח של יום אחד עוד יכול להרשות לעצמו, ואחר שאכן יעשה ככה יתקיים בו מאמר חכמינו ז"ל (יומא ט, א): 'אדם מקדש עצמו מלמטה מקדשין אותו מלמעלה', ובאותו רווח שיתן בין החלטה למעשה כבר יהיה הקב"ה בעזרו לחזקו ולאמצו לבל יפול ברשת היצר.

הרווח בין החלטה למעשה טובה היא גם כשמתעורר באדם רצון להטיב, אם רואה שמתעורר אצלו רצון להזדרז בזה, כי רצון עז המתעורר באדם אפילו למצוה הוא חשוד שמא הינו שליחו של היצר שמתכווין לעשות בכך איזה רווחים...

ענין זה רואים גם בדברי התוכחה של יעקב אבינו לראובן על כך שבלבל יצועיו, ואמר לו (בראשית מט, ז): 'פחו כמיים אל תותר', ועל אף שאין אנו משיגים כלל מה היה חטאו של ראובן, ואין ספק שגם אם בפועל עשה איזה מעשה שלא כדין לא נתכווין כי אם לשם מצוה, וחז"ל הקדושים אמרו (שבת נה, ב): שכל האומר ראובן חטא אינו אלא טועה, מכל מקום אנו רואים שהיתה עליו טענה, כי גם אם כיוון לשם מצוה לא היה עליו למהר.

וכמסופר על הגה"ק רבי חיים מוואלוז'ין זי"ע שבעלה לראשונה על דעתו הרצון לפתוח את ישיבתו הידועה בוואלוז'ין, נכנס לפני רבו הגר"א להיוועץ עמו אודות הרעיון, ואמר לו הגר"א שלעת עתה יעזוב את הרעיון, לאחר תקופה הופיע שוב רבי חיים לשאל אודות הרעיון, וכעת התעניין הגר"א בכל פרט ופרט מן התוכנית שהיה עם רבי חיים, ונתן הסכמתו על הרעיון.

רבי חיים עצמו היה תמימה על ההסכמה התמה, מאחר שלא התכוון לכך, בידעו שמלכתחילה לא התלהב הגאון מן הרעיון, וטרם היכנסו שנית אל רבו סבר שהגאון ינמק את סירובו ושמא ימצאו דרך להקמת הישיבה בתנאים שונים שיניחו את דעתו של הגאון, וכיון שכך ביקש לדעת פשר הדבר, מעיקרא מאי קסבר ולבסוף מאי קסבר?

כשהעלה רבי חיים את תמיהתו בפני רבו, נתן לו הגאון להבין, וכה אמר לו: בבואך לראשונה לשאל אודות זה הרעיון, ראיתי שהנך מתלהב מאוד מן הרעיון, והדבר לא מצא חן בעיני, כי ממתני נותן היצר הרע לאדם רצון עז למצוה? ועל כן דחיתי את הדברים, כי כשתראה את סירובי תשקול שוב שמא יש איזה דופי בדבר, ועכשיו כשבאת שנית ידעתי כי כבר שקלת את הדברים שוב ולא מצאת בה שום דופי, אם כן גם אני מסכים עם הרעיון.

טיב המערכת

מחצית השקל תרומה לד'

פורים עבר אבל הרושם נשאר, זכינו לשמוח, לרקוד, לשיר, וכמובן לקיים את מצוות היום בהידור, ועכשיו מה נשאר מכל זה? אין הכוונה לשכר בעולם הבא, אלא מה נשאר לנו ביד? עם מה אנחנו ממשיכים? הגמרא הרי אומרת: 'ויתניבו בתחתית ההר' א"ר אבדימי בר חמא בר חסא מלמד שכפה הקב"ה עליהם את ההר כגיגית, ואמר להם: אם אתם מקבלים התורה מיטב ואם לאו שם תהא קבורתכם.. אמר רבא אעפ"כ הדור קבלו בימי אחשורוש דכתיב: 'קיימו וקבלו היהודים' קיימו מה שקיבלו כבר', וזהו: 'ליהודים היתה אורה, אמר רב יהודה אורה זו תורה', אז אם אנחנו נמצאים במוצאי קבלת התורה מאהבה, עם מה אנחנו ממשיכים?

בפרשתנו מצוה התורה לתת מחצית השקל, וכך אומרת התורה 'העשיר לא ירבה והדל לא ימעט ממחצית השקל', לכאורה המילים 'העשיר לא ירבה והדל לא ימעט' נראות כמיותרות, כי אם התורה אומרת לתת מחצית השקל, אז מובן שזה מחצית השקל, לא פחות ולא יותר, שהרי אם אפשר לתת כמה שרוצים זה לא מחצית השקל, אז בשביל מה מוסיפה התורה את המילים הללו? אלא כדי ללמדנו שכל עניינה של מצוות מחצית השקל תלויה בטוהר הכוונה, ולכן גם העשיר שמאור רוצה להוסיף ללבבו הש"ת אינו יכול להוסיף, כי מצווה זו צריכה להיות לשם שמים, ומסיבה זו ניתנה המצווה רק מבין עשרים שנה ומעלה, כי כדי להגיע למדרגה זו של עשיית מצווה לשם שמים ממש, צריכים לעמול ולהתיגע, והפחותים מגיל עשרים עדיין אינם בשלים לכך.

ברור לנו שכדי לקיים מצווה לשם שמים אי אפשר אלא במצווה מאהבה, כי המקיים מצווה בכפייה אינו יכול לעשות המצווה בשלימות, וזה מה שאנחנו לוקחים איתנו מפורים, את אהבת השי"ת, כשנוכח את כל הניסים שעשה איתנו הקב"ה, תתעורר אהבתו בליבנו ביתר שאת, וכל מצוה ומצוה שאנו עושים נשתדל לקיימה לשם שמים ומתוך אהבת השם, ואז ודאי שכל עבודתינו תהיה טובה הרבה יותר, כי ככה זה כשאוהבים!

(ע"פ: טיב התורה - כי תשא)

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיר
 באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320
 ערכוני שיחות: 0534-100024

שלישים יום קודם החג

נכתב ע"י הר"ר מאיר רכנביץ שליט"א

א. כל שלושים יום צריך לעיין בכל דבר שהוא עושה שלא ישאר בו חמץ באופן שלא יוכל להסירו בנגל (מ"ב סי' תל"ו סק"ב). ולכן מן הנכון שמי שמעיין בספר בעת האכילה מפורים ואילך, יזהר שלא ישאר בו משהו חמץ כדי שלא ימצאנו בפסח, וכן כל כיו"ב (ערוה"ש שם ס"ט).

ב. מנהג ישראל שמברכין כל אחד את חברו שזכה לחג הפסח 'כשר', והכוונה בפשיטות שלא יהיה משהו חמץ ח"ו (שער יששכר מאמר זמן ופירותיו אות ל"ה. ועיי"ש ע"ד).

הצגת הבית לפסח - הצגת הבית

א. צריך לכבד חזריו קודם הבדיקה, משום דלא מיבדק שפיר בלא כיבוד, והמנהג לכבד כל הבית והחורים ביום י"ג כדי שיוכל לעשות הבדיקה כדון בתחילת ליל י"ד (רמ"א סי' תל"ו ומ"ב סק"מ).

ונהגו כל ישראל להתחיל להכין את הבית שלושים יום קודם חג הפסח שיהא נקי מכל חשש חמץ, ומגקרין ומכבדין כל הבית וההלים מן החמץ, ומגררין כל מקום שידבוק שם החמץ (מהרי"ל ה' פסח).

ב. נהגו לגרר הכתלים והכסאות שנגע בהם חמץ, ויש להם על מה שיסתובו, ואין ללעוג על המנהג לומר שהוא מנהג שטות וחומרתי ומתיר, שיש למנהג זה סמך מן הירושלמי, ואע"ג דלא איירי שם במשנה, אך ישראל קדושים הם ונהגו להחמיר אפילו במשנהו (סי' תפ"ב ס"ו ובמ"ב ושיע"ה צ"ש).

ג. צריך לזהר מעת שמתחילים לנקות הבית שיהיה החמץ בביתו מונח במקום משומר, שאם לא כן מה תועלת יהיה לו מכל הנקיון אחרי שהחמץ נסחב לחורים המנוקים (שיעורי קנה בשם פסח).

ד. אותם המקומות שקשה להשאיר בדיקתם עד ליל ארבעה עשר, כגון ארונות המטבח שממלאים אותם עם מאכלי פסח וקשה לפנותם בליל י"ד כדי לבדוק שם, ראוי ונכון שיבדקם באחד הלילות שקודם ליל י"ד לאור הנר ובלי ברכה (שם).

ה. אע"פ שמצד עיקר הדין הקילו הרבה פוסקים שאין חובה לבער פירורים קטנים של חמץ כיון שהוא מבטל, מ"מ למעשה נוהגין להחמיר ולבער כל פירורים אפילו קטנים ביותר, והטעם כי אף שאין הדרך לאכלם, מ"מ יש לחוש שמא יפול פירור חמץ בתוך המאכל שלא במתכוין ושלא ברצון, והרי חמץ בפסח אינו בטל אפילו במשנה, ונמצא שנכשל באיסור אכילת חמץ בפסח.

ו. יש לזהר בעת נקיון הבית לשים לב לכל המקומות והפצצים שיכולין להימצא בהם חמץ, לדוגמא: במכשיר הטלפון ובפרט בשופרת מצוי לפעמים פירורי חמץ, כל מיני טבעות שלובשות הנשים שנוגעים בהם בחמץ, [אם לובשות הטבעות גם בימי הפסח בעת שמבשילות לפסח, יש לזהר להנגיען לאחר שניקם היטב מפני שמצוי בהם בליעת של חמץ], וכן יש לנקות השואב אבק, השטרמייל והמגבעת, וכן כל שאר הפצצים שהאדם מחזיק עמו, כמו ארנק מפתחות פלאפון וכדו'.

ז. חסידים ואנשי מעשה נוהגים גם לטשוף הדברים ששונים לכבוד החג מחשש פירורי חמץ, כגון מיני פירות וירקות וביצים, וכן בקבוקי יין ושמן, וכל דבר העלול להיות עליו פירורי חמץ.

ח. יש לזהר ולהשיג במה שמצוי כשמביאים שק פתוחי אדמה וכיו"ב שמחמת כובד השק סוחבים אותם על הארץ, ולפעמים נסחב עם זה גם פירורי חמץ, ובקל יכול להיכשל באיסור חמץ בפסח.

ט. כמו"כ צריך לזהר כשמביא לביתו מאכלי פסח עם רכב הסעות, ומצוי מאד שהמקום המועד להניח שם את מוצרי הפסח מלאים בפירורי חמץ, על כן יש להשיג ולנקות את המקום היטב מתחילה, או שיניח איזה דבר כמו נייר או נילון להפסיק ביניהם כדי שלא ידבק בהם החמץ.

י. יש לזהר מאד בעת שטיפת רחיצת הבית שלא לשפוך מים על המשקוף שסמוך למוזות שעלולות להתקלקל ח"ו, ואם יש חשש שנטרטה המזוזה צריך לבודקה.

יא. חמץ שנפלה עליו מפולת (גל של אבנים ועפר), אם אין הכלב יכול להריח ריחו ולחפש אחריו, הדיינו שיש עליו גובה ג' טפחים, הרי הוא כמבוער מן העולם לגמרי ואינו עובר עליו בכל יראה ובל ימצא מן התורה אף על פי שלא ביטלו (סי' תל"ו ס"ח, ש"ע הרב ס"ל).

לפ"ז ה"ה אם נתגלגל חמץ תחת ארון כבד בעומק שאי אפשר להגיע אליו בידיים ה"ז מבטלו דויו.

יב. מגירות ומדפים שדרך להסירם ממקומם ולהפכם בעת שניקים אותם מן החמץ וה"ה קדירות וכיו"ב אינם צריכים בדיקה, שמכיון שכבר הפכם ודאי שאין בהם חמץ (שיעורי קנה בשם פסח).

ספרים

יג. י"א שיש חיוב מעיקר הדין לבדוק את הספרים שמשמשין בהם לפעמים בחמץ משום חשש פירורים, או ימכרם לנכרי ויעשה בפניהם מחיצה (חוב"א סי' קט"ו ס"ק י"ג י"ח). וי"א שמוותר להשתמש בספרים המונחים בארון הספרים אע"פ שלא ניקה ולא בדק אותם לפסח מפירורי החמץ, משום דפירורי החמץ שנמצאים בתוך הספרים בטלים ואינם צריכים ביעור (הלי"ש פ"ה סי' ת"ו, הלכות אבן ישראל שיעורי קנה בשם פסח). ואף אם ימצא פירורים לא חשיבי ולא טרח אדם ללקטם לאכול מהם, וגם הוא מאוס לאדם לאכול מהם (ליקוטי תשובה"ג פסח).

יד. ומי"מ הספרים שרגל להשתמש בהם כל ימות השנה בתוך הסעודה שבדאי יש בהם פירורי חמץ, טוב שיעשה להם היכר שלא יבוא להשתמש בהם בפסח בעת סעודתו, שיש לחוש שמא יפלו פירורים מתוכם על השולחן ולתוך המאכל, אם לא שבודקם דף אחר דף ומנקה אותם מן הפירורים (שיעורי קנה בשם פסח). או שיניח

מפה אחרת תחת הספרים (הלכות אבן ישראל).

טו. הספרים המתגלגלים ונמצאים בתוך החמץ בכל ימות השנה, כגון סידורי תפילה של ילדים וכדומה, וכו"ש זמירות לשבת וברכונים של ברכת המזון, פנקסי טלפון לוח וכדומה, שהם מלאים פירורי חמץ ומודבק בהם ממאכלי חמץ, קרוב הדבר שא"א לנקותם, ועל כן טוב שיצניע אותם בין הדברים שאין משתמש בהם בפסח, או ימכרם לנכרי (שיעורי קנה בשם פסח).

טז. יזהר שלא שים אצבעותיו לתוך פיו תוך כדי הלימוד, ונכון לנקות ידיו אחר הלימוד בימי הפסח.

יז. יש מדקדקים ומשיגחים על הספרים לשומרם בכל ימות השנה שלא יפלו לתוכם פירורי חמץ (שיעורי קנה בשם פסח). ליקוטי תשובה"ג פסח).

פרשת פרה

הפרשה השלישית מתוך הדי' פרשיות שתיקנו חכמינו לקראם ביציבור הינה פרשת טהרת ישראל - פרשת פרה (במדבר ט"ז). בפרשה זו מפרשת התורה הקדושה את הלכות הפרה אדומה ואת סדר ההזאות על טמאי המת להעלותם מטומאה לטהרה. הטעם שתיקנו חכמינו לקראם פרה, ונראה לחדש ניסן שבו מקריבים ישראל את הפסח, והאנשים שיש בהם טומאה מנועים מלהקריב את הקרבן, על כן קוראים בפרשת פרה בכדי להזכיר ולעורר לכל אלו שיש בידם טומאה ואת המת שילכו להתעסק בטהרתם ויוכלו להקריב את קרבנם.

פרה קודמת להחודש כי טרם ההתחדשות צריך להזכיר רש"י במסכת מגילה (כ"ט) מביא את דברי הירושלמי (מגילה כ"ה) שאמרו, כי לעולם - על פי סדר הווייתם - צריכים היו לקרוא תחילה בפרשת החודש ורק אחר כך לקרוא בפרשת פרה, ולא כפי הסדר שלנו שקוראים קודם פרה ואחר כך החודש, שהלא הפרשה של החודש נאמרה כבר ביום הראשון של חודש ניסן, ואילו הקרבת הפרה האדומה הייתה למחרתו ביום השני של חודש ניסן.

אולם לחשיבות העניין של פרשת פרה, העוסקת בטהרתן של ישראל, קבעו חז"ל להקדים קריאתה קודם פרשת החודש. למדים אנו מזה את גדול עניינה של פרשה זו של פרה. בספד"ק "שפת אמת" (פרה - תרמ"א ותרמ"ב) הוסיף לפאר את עומק העניין במה שקבעו להקדים בפרשת פרה להחודש, ואומרו כי בשעה שקוראים ישראל את פרשת 'החודש הזה לכם' מושפע עלינו ממרום רוח של התחדשות, שהרי חודש ניסן הוא ראש החודשים ובחודש זה מתחיל שנה חדשה. על כן, לקראת ההתחדשות העתיד לבוא עלינו צריכים לעשות הכנה יתירה ולטהר ולקדש עצמנו בקדושה ובטהרה שנהיה ראויים לזה. ובייחוד שחודש ניסן הוא הרי הזמן שבו

התבטא שלמה המלך בקהלת (י, כג) ואמר, "אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני", ואם שלמה המלך לא השיג מילתא בטעמא מה נענה אגן.

חוק בלי טעם - לתקן חסרון האמונה בחטא העגל אבל דבר זה שומה עלינו להקיר, על מה הלמה נצטוונו במצוה כזאת שאין לה חוק וטעם, ומה בא הקב"ה להשמיענו בהשיתו עלינו את המצוה הזאת.

אולם הרה"ק בעל ה'שיטת ישראל' ז"ע (פרשת פרה א) מבאר דבר זה באופן נפלא מאד, ואומר כי דבר זה כבר ידוע שכל עצמותה של מצוות פרה אדומה היא באה אלא בכדי למרק ולכפר על עון העגל ששכלו בו ישראל, וכדבריא ברש"י (במדבר ט"ז, כג) בשם רבי משה הדרשן, שהיות והחטא היה על ידי עגל על כן צריכה הכפרה להיות על ידי הפרה, אמה של העגל, משל למה הדבר דומה, לבן השפחה שטיף בפלטרין של מלך, הדין נותן שתבוא אמה ותקנח צואת בנה.

והנה, שורש הפגם בחטא העגל נבע מחסרון בשלמות האמונה בהש"ת ובמשה עבדו, כי משה רבינו עבד ה' כאשר עלה אל ההר לאחר קבלת התורה, אמר לישראל שישב לטוף ארבעים יום, אולם ישראל טעו בחשבון המניין ומשאך ראו כי משה רבינו בושש מלהגיע נפלו מיד בעצת היצר וכבר לא האמינו במשה רבינו שעתיד לשבת, ועל ידי כך נפלו מאיגרא רמא לבריא עמיקתא וכשלו בעוון הנורא בחטא העגל, עד שאיברו לגמרי האמונה בהקב"ה רח"ל, ואמרו על העגל "אלה אלהיך ישראל אשר העלך מארץ מצרים" (שמות לד, ד).

על פי זה יומתק לנו היטב מדוע בחוקת הפרה אין בה טעם, כי היות והעוון של שרקת היה בשרשו פגם באמונה, על כן מדה כנגד מדה נתן לנו הש"ת מצווה שאין בה שום טעם, וכל העניין שאנו מקיימים את המצווה הזאת הוא רק חממת שכלו מאמינים בהקב"ה שנתן לנו את התורה וציווה לנו לקיים את חוקותיה ומצוותיה, ולמרות שאין אנו מבינים את הטעם וההיגיון שבו, מכל מקום אין אנו מנמיכים מלקיימה בשמחה ובטוב לבב, ותבוא האמונה של מצווה פרה אדומה ותקנח את העדר

לטהר טמאים באומר קדוש

הכהן שהיה עלינו באצבעו מאפר הפרה. ראה לנכון בספד"ק 'בית אהרן' (קמ"ד) שכתב בזה הלשון: "בשבת פרשת פרה אמר, שצריך להאמין שכשם שנטהרים באפר הפרה ממש להקרבת הפסח ממש, כמו כן נטהרים בומן הזה בקריאת פרשת פרה, כל אחד ואחד לפי מדרגתו להארת הפסח ולקדושתו לא אחד ואחד לפי בחינתו והתחדשותו". ומרגינתא טבא מעאנו בדברי הגה"ק הרב בעל החיד"א ז"ל בספרו 'מדבר קדמות' (מסכת א), ולפי דבריו נמצא כי גם לאחר חורבן הבית יש צריקה וקדושים שזוכים לטהר עצמם באפר הפרה ממש, וכך כתב רבינו החיד"א: "ואני בעניתי פשיטא לי דרבינו האר"י זצ"ל היה נטהר באפר פרה על ידי אליהו וזכור לטוב, ואז נחה עליו רוח הקדש הפלאי, והגם כי לא ראיתי כתוב רמז מזה ולא שמעתי, לבי אומר לי שהרב ז"ל היה מעלים הדבר העלם נמרץ לרוב ענוותנותו".

מטהר טמאים ומטמא טהורים

עתה נבוא להתבונן מעט בשורשם של דברים, ומתוך כך נדע להפיק הימנה דברי מוסר ולקח טוב לעבוד את הבורא יתברך שמו, וליעד את חובת השעה ואת הקידונו לעת הזאת. דבר פלא נמצאו במצוות הפרה, שאין לזה אח ורע בשאר מצוות התורה, ממש דבר והיפוכו, שהלא כל המצווה של פרה אדומה לא באה אלא בכדי לטהר את האנשים הטמאים מקרב ישראל, ואת על ידי שמוים מאפר הפרה על האיש הטמא ובכך נהפך להיות טהור, אבל לעומת זה, אם יבוא איש טהור ויגע באפר הפרה מיד יהיה עליו דין טומאה, ונמצא שאפר הפרה הוא מטהר טמאים ומטמא טהורים. על דבר זה אמרו חז"ל שפרה אדומה הוא חוק מבלי טעם, וכלשון הכתוב (במדבר ט"ז, כ) "זאת הקת התורה וכו' ויקחו אליך פרה אדומה", 'חוקת התורה' - חוק בלי טעם. עד כדי כך, שאמרו בגמרא (יומא ט"ז) כי אפילו שלמה המלך ע"ה, שהיה הוסיב מכל אדם, גם הוא לא נמנע מלמצוא את הטעם לחוק זה, ועל מצוה זו

הננו בזה בתכריך 'טיב המעשיות' אודות האי צדיק גאון וקדוש מגדולי הדורות בישראל, מתוך מה שסיפר ודיבר אודותיו רבינו הגה"צ שליט"א בהודמנויות שונות.

ויהי רצון שיהיו הדברים למשיב נפש, להתדבק בדרכי צדיקים כמ"ש בספרי פרשת עקב (פיסקא מט): "ולדבקה בו" (דברים יא, כב) - וכי היאך איפשר לו לאדם לעלות למרום ולדבק באש, הלא כבר נאמר (דברים ד, כד) כי ה' אלקיך הוא אצולה הוה, ואומר (דניאל ז, ט) 'כרסיה שביבין דינור' - אלא הדבק בחכמים ובתלמידיהם, ומעלה אני עליך כאילו עלית למרום ונטלתה". ומעין זה גם בש"ס תחובות (קמ"א): "ע"ש. ולקיים (משלי ב, כ) 'למען תלק בדרך טובים וְאָרְחוֹת צְדִיקִים תִּשְׁמָר' - אמן.

מעשה נאה עם טיב מוסר השכל חזק התרחש בבית מדרשו של מרן החידושי הרי"ם זצוק"ל בתחילת נשיאותו, [הובא בספד"ק "שיח שרפי קודש" (ערך קודש"ר אות ב) ע"ש]. בעת שהתחיל הגה"ק החידושי הרי"ם להנהיג את נשיאותו ברמה בעיירה גור הסמוכה לווארשא, היתה שמחה גדולה מאוד בין החסידים, בהיותו מפורסם בכל רחבי פולין כגאון עצום ואחד מגדולי צדיקי הדור. לכבוד השבת הראשונה שנהג את נשיאותו הגיעו מאות אורחים להסתופף בכל הקודש בגור, ועשו מזה עסק [טראסק] גדול בהפקת אירועי ענק, ובקבלת פני כל החסידים בכבוד והדר וסידורם על הצד היותר טוב, והיו הכל רוחשים וגועשים בהתרגשות לכבוד המאורע הגדול.

בליל שבת קודש לאחר התפילה, עברו כל הציבור הגדול בלב הומה לפני הרבי החדש, לברכת 'שבתא טובא' ולקבל ברכת שלום כנהוג. והיו הכל דוחפים ונדהפים מחמת הצפיפות הגדולה, שרצו כולם לראות וליראות את פני הקודש. ידי הגבאים הנאמנים היו מלאות עבודה, בניסיון להשליט סדר מסוים, כדי שיוכלו כולם לעבור בתווך כראוי, אך מרוב הציבור והבלגן הגדול אל עלתה בידיהם כל כך.

לפתע בתוך כל אורות המולה רבתי, עלה הקודש על הרוב הרי"ם בעצמו ונעמד על הספסל, וביקש לומר כמה מילים לציבור הקודש. תיכף הושלק חס בכל רחבי בית המדרש, והכל עשו אוננם כאפרכסת לשמוע מה בפיו של הרבי החדש, שזה עתה עלה על כס ההנהגה. הרבי פתח את דברי קדושת בקול רם, ומתנחמת ליבו אמר, הנה שלמה המלך ע"ה החכם מכל אדם אמר בסיום ספר קהלת (יב, יג) "סוף דבר הכל נשמע, את האלקים ירא, ואת מצותיו שמור, כי זה כל האדם". על מה הזהיר כאן הכותב?

אך לפעמים, ועק הרבי, 'גונב' היצר הרע מן היהודי את 'הנקודה הפנימית' שבכל דבר, ומשאיר בידו רק את המעטפת החיצונית... הוא מניח לו לטרוד ולעסוק הרבה בכל המעשים החיצוניים, שאין בהם כמעט כלום, ומשכיח ממנו את עיקר התכלית הנרצה שבכל דבר.

כדי שלא יתחבב האדם ממראה עיניו ומן הבלגן החיצוני הגדול, מזהירנו הכותב לב נשכח את העיקר: "סוף דבר הכל נשמע, את האלקים ירא ואת מצותיו שמור, כי זה כל האדם"!

אף אנו, הרעים הרבי, בעמדנו כה בתוך כל ה'בלגן' הגדול [גראש'קע] וכל החיצוניות סביב הרבי החדש... ניתן אולי להתבלבל שזה עיקר החסידות, בכל הדברים החיצוניים, כאשר יש לנו ב"ה 'עולם גדול' ורבי חדש, או בית מדרש מפואר... וכל כיוצא בזה - יש לזכור היטב מה טפל ומה עיקר. שלא נעשה מן הטפל עיקר!

דברי קדשו שנאמרו בלהב אש עשו רושם גדול בלבבות, וכך היה מנהיג נשיאותו בקודש תדיר, לחפש בכל דבר את 'הנקודה הפנימית', ולא להיסחף אחר המראה החיצוני, ע"כ.

בנתיב דרכו בקודש תירצו וקני החסידים במאמר הכתוב בפרשת תרומה בעת בנין המשכן הנהא והמפואר (שמות כה, כא) "וְאֵל הָאָרֶן תִּתֵּן אֶת הָעֵדוּת אֲשֶׁר אֶתָּן אֵלֶיךָ". ומן התימה, למה נצרך זה הציווי, הא פשיטא שכל עיקרו של ארון נועד בשביל העדות שבו, כמפורש שם כמה פעמים בפסוקי הארון, ואם לא יתן את העדות בתוכו למה לי כל הארון. וכבר תמה בזה רש"י ז"ל על אתר: "ואל הארון תתן את העדות - לא ידעתי למה נכפל, שהרי כבר נאמר (שם טז) 'ונתת אל הארון את העדות' ע"כ.

ברם, הוא שהכתוב עומד ומזהיר את ישראל, אחר שיראו את כל היופי

וההדר המופלא של המשכן וכליו, והכל נראה 'נוצץ' ויפה עד מאוד, ויכולים אולי ונחשות תכלת וארגמן, והכל נראה 'נוצץ' ויפה עד מאוד, ויכולים אולי להתבלבל בזה ולהחשיב רק את ההדר והברק החיצוני [גלאנץ]. - לפיכך נצרך הכתוב להזכיר לבל נשכח התכלית והעיקר הגדול, לכוננת השראת השכינה עמנו ודבקונו בהש"ת ובתורתו.

לפיכך נצרך להזהיר בזה "וְאֵל הָאָרֶן תִּתֵּן אֶת הָעֵדוּת", ללמדנו שזו כל עיקר התכלית הארון שהיא כלי להחזיק בו את העדות, עדות שהשכינה שורה בישראל, ודבקים בכל ליבם בתורה הקדושה המונחת כאן בתוככי פנימיות הארון, ודו"ק.

הרה"ק בעל חידושי הרי"ם זצוק"ל

לרגל יומא היולולא רבא של מרנא הרה"ק רבי יצחק מאיר [בן רבי ישראל] בעל ה"חידושי הרי"ם" מגור זצוק"ל, שיחול השבוע ביום חמישי כ"ג אדר (גכ"ט ב"ג אדר תרכ"ז).

כשהגיע רבינו החידושי הרי"ם מגור זצוק"ל אל אחת מהעיירות שבפולין של מעלה, ניגש לפניו אחד מן הלומדים בעיר, והציע את שאלתו על מה שנפסק בשולחן ערוך אורח חיים (ס' א ס"ג): "ראוי לכל ירא שמים שמיצר ודואג על חורבן בית המקדש", מדוע נזכר דווקא כאן 'ירא שמים', והלא בכל מקום בשולחן ערוך נוהגים כל הדינים בכל ישראל, ומאי שנא הכא שנפסקה הלכה רק 'לכל ירא שמים'?

תיכף על אחר ענהו הרבי הק' בשנינות, התיירוץ הוא פשוט, שכן מי שאינו 'ירא שמים' עליו לבכות בני תמוריים ולהיות מיצר ודואג הרבה יותר על חורבנו שלו עצמו שאיננו ירא שמים, ועדיין רחוק הוא מלגשת לבכות את חורבן בית המקדש ולולות השכינה, ושפתי פי חכם חן. מעין זה מסופר על חסיד אחד שבא אל הרה"ק הרבי ר' שמחה בונם מפרשיסחא זצוק"ל וביקש מלפניו ברכה וישועה על צרה גדולה שנקלע אליה רח"ל.

שאלו הרבי: מדוע אינך מתפלל בעצמך? השיב החסיד: אינני יודע להתפלל כראוי!

נענה הרה"ק ואמר: אם כן הרי יש לך צרה גדולה מזו! וצריך אתה לבקש ברכה על כך שתוכל כל להתפלל...

חבירו הנאמן ויידו הקרוב של הרה"ק בעל "חידושי הרי"ם" זצוק"ל היה הדיין ר' יצחק מווארשא זצוק"ל, שכידוע היו עוסקים רבות יחדיו בהצלתם של ישראל ברוחניות ובגשמיות, ויחדיו ביטלו כמה גזירות קשות בארץ פולין.

פעם נפגשו שני הצדיקים בשבוע של פרשת נצבים, פנה החידושי הרי"ם ושאל את רבי יצחק מווארשא, בפתיחת הפרשא (דברים כט, טו-י): "אתם נצבים היום בלכם לפני ה' אלקיכם ראשיכם שבטיכם וקניכם וגו', מחטב עציך עד שאב מימך". ופירש רש"י ז"ל: "קניכם ושוטריכם - החשוב חשוב קודם ואחר כך 'כל איש ישראל' ע"כ.

אם כך, הקשה החידושי הרי"ם, לפי דרכו של רש"י ז"ל בדיורג סדרי לשון הפסוק, שהחשוב חשוב קודם, מדוע אם כן בשלוי דקרא נאמר "מחטב עציך עד שאב מימך", הקדים את חוטב העצים לפני שאב המים. והלא לכאורה מי חשוב יותר חוטב עצים או שאב מים? - הסברא נותנת ששואב המים חשוב יותר, כי המים הם עיקר החיים של האדם, והם נחוצים לו יותר מן העצים, ואם כן היה צריך לדרג מקודם את שאב המים ורק אחריו את חוטב העצים?

אמר לו רבי יצחק מווארשא, אענה לך על דרך החסידות, 'חוטב עצים' הוא הנותן עצות טובות לישראל, 'חוטב עצים' - מלשון עזות, לחלצם מכל צר ומצוק ולהדריכם בדרכי ישרים ונכוחים, והוא יותר חשוב מ'שואב מים', אין מים אלא תורה, היושב ומלמד תורה לישראל, שכן בעצמותיו הנובנות מנחה אותם לפי הנצרך להם אל תכלית תיקון נפשם לפי לבבם ושורש נשמתם.

מסופר על הגה"ק בעל החידושי הרי"ם זצוק"ל, שהיה נוהג בליל ראש השנה, להתחיל את השנה החדשה בלימוד הגמרא הקדושה בעיון גדול, ובכך נפתח ה'דרך החדש' הלבן והחלק של השנה המתחדשת, כשהוא קו וטהור ומצוחצח בטהרת תורתו הקדושה.

ופירש טעמו ונימורו עימו, על פי מה דקימנא לן בש"ס (כריתות ו. הרויות יב): "השאת דאמרת סימנא מילתא היא, יאה רגיל איניש למיכל ריש שתא, קרא ורוביא, כרתי סילקא ותמרי". והיינו, שלפי הסימנים שאנו עושים בליל ראש השנה, כן אנו מבקשים באותו ענין שתעלה לנו השנה כולה, כי "סימנא מילתא היא", כגון כאשר רוצים אנו ומתפללים "שתחדש עלינו שנה טובה ומתוקה" - אנו עושים הסימן לזה באכילת 'תפוח מתוק בדבש' (טור וש"ע ס' תקפ"א ס"א), וכן בשאר הסימנים.

וכמו כן הוא הדבר, כדי שתהא השנה הבאה

על כן רעים ואהובים, עתה בשבת גדול וקדוש זה 'שבת פרה' נתחזק ונתגבר ביותר בכל אלו העניינים, ועל ידי כן נוכח להיטהר ולהתקדש בקדושה של מעלה, וביותר באם מכוונים היטב בפרשה של פרה הרי זה עולה כאילו קיימנו את המצווה בפועל וזכינו להוות על עצמנו במי החטאת, וכדכתיב 'ונשלמה פרים שפתינו', וזכותו זה נוכח שיערה עלינו הקב"ה רוח טהרה ממרום, ונוכה להתחזק בכל ענייני הקדושה אשר לב יודע מרת נפש והיכן נמצא מצבנו באלו העניינים, ואין לך השעה כשירה לערוך את חשבון הנפש יותר משבת זה ולשוב אליו כבראשונה. וצריכים אנו לידע ולהיוודע על הכח הגדול שיש

המשך בעמוד הקודם

האמונה של חטא

העגל. הכלל העולה מן הדברים, כי למרות שהותר לנו לחקור ולברר אחר טעמי ושושי המצוות, וכפי שמצאנו בספרי מוני המצוות שחוקרים אחרי הטעם של כל מצווה ומצווה, אולם יחד עם זאת צריכים אנו לדעת כי עצם הקיום בפועל של המצווה אינו משום שעמדנו על סדרם של דברים וזכינו להבין את הטעם שמצווה, אלא רק כי כן ציוונו הבורא יתברך שמו, כשור לעול בתוכנו למשא וכעבד המשמש את הרב בין אם מבין את כוונתו ובין אם לאו.

מי יתן טהור מטמא - לא אחר

סיפורי השגחה פריטי

שנשיחו ימעינת ע"י הקוראים

'מדברים אחרי התפילה'

שיחת פתע מרשות המיסים הפדרלי, תפס אותי לא מוכן לתרחיש הזה.

זה היה בדיוק בתקופת הקורונה כשהעסקים קצת יידו, ונאלצתי להפיק הרבה מוזמן בחשבון הבנק כדי שההוראות קבע והתשלומים ימשיכו לזרום. הפקיד מעבר לקו ביקש ממני לסור למשרדו ולהביא לו את כל תדפיסי הבנק.

ניסיתי להתחמק ולהרוויח זמן, והסברתי לו שאני חולה בקורונה ואין לי אפשרות להביא לו את מבוקשו, ומיד אחרי שאבריא אביא לו.

אבל הגוי אמר לי שבלאו הכי הרבה אנשים עובדים מהבית עכשיו בקורונה, ולכן ביקש שאשלח לו את תדפיסי הבנק דרך המחשב.

אמרתי בסדר וניתקתי את השיחה בלב רועד. אם הוא רואה את התדפיסים, אסתכר כהוגן ובפרט שבארה"ב בעוון כספים יושבים בכלא, זוהי עבירה פדרלית.

התקשרתי לחבר טוב שמכיר את המערכת מהפנים לברר מה ניתן לעשות במקרה שלי.

הוא היה המום לשמוע את השם של החוקר. הוא אמר לי שמדובר בגוי אנטישמי מזרע עמלק שנהנה להתעלל ביהודים. "רק נס יציל אותך!!! תנסה לדבר עם הבורא יתברך, כי רק הוא יכול לעזור לך!!!"

נשברתי לרסיסים. כל השנים עבדתי מסודר ובדיוק עכשיו קפץ עלי רעונו של השונא ישראל הזה?!

בדיוק בתקופה הזו של הקורונה התפרסמו בקשות רבות של רבנים שכל אחד יקבל על עצמו קבלה רוחנית טובה לזכות עם ישראל, כל אחד כמה שהוא צריך חיזוק וכל אחד יודע מה הוא צריך לקבל על עצמו... בין היתר פורסם שכל הקורונה הגיעה בעקבות זלזול

בבית הכנסת כגון שיחה בתפילות בקריאת התורה ומידה כנגד מידה נסגרו בתי כנסת רבים. קבלתי על עצמי תיכף לא לדבר כלל כי אם אחרי התפילה. למרות שלא הייתי מהמדברים, אבל בין גברא לגברא תרתני לעצמי לדבר.

חלפה לה השבת, ודווקא לא היה לי קשה בכלל ומה עוד שנהייתי מהתפילות וקריאת התורה ללא דיבור כלל. למחרת קיבלתי טלפון מהחבר שבישר לי שהגוי הזה שהתעלל הרבה ביהודים, יצא מהמשרד ורכב פגע בו ומותו נקבע במקום!!! הייתי המום מהבשורה הטובה והתחזקתי עוד יותר בעניין הדיבור וחיוקתי רבים. הלפז מאז מעל שש שנים ועד היום ברוך השם ובעזרת השם הלאה, לא שמעתי מרשות המיסים!!!

כתובת: 15326517922

מעוניין לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פריטי

מוזמן לשלוח א"ל שמחה סמואלס

בפקס: 15326517922

או: o.y.wines@gmail.com

ליל הסדר עם טיב הכונות וטיב הרשישי

מלאה וגרושה בתורה בכמות ובאיכות, צריך לעשות הסימן לזה גם כן בתלמוד תורה, וסימנא מילתא שיזכה לתורה ביה"ח במשך כל השנה, ללמוד וללמד לשמור ולעשות.

לפיכך הנהיג החידושי הרי"ם, כזי שתיהי השנה מלאה וגרושה בתורה, שהיא הנותנת חיים לעושה, וממנה יסוד כל הברכות כולם. - לפתוח את השנה בלימוד גפ"ת ביגיעה רבה בהתלהבות ובשמחה. ובוה נוכח ממילא אף לכל הברכות כולם, כד"א (משלי ג, טו) "אורך ימים בימינה, ובשמאלה עושר וכושר".

מעין זה מפורסם המעשה שהיה אצל נכדו הגה"ק בעל "אמרי אמת" מגור זצוק"ל, בליל ראש השנה שנת תרפ"ד ל"ק, לאחר התקבצות ראשי אפ"י ישראל זקני ומאורי הדור, בכנסת הגדולה הראשונה שהתכנסה בחודש אלול תרפ"ג, והתקבלה אז פה אחד תקנת "הרף היווני" שיום המהר"ם שפירא זצ"ל, והוחלט באותו מעמד שיתחילו כל בית ישראל יחדיו באיש אחד בלב אחד בלימוד מסכת ברכות דף ב' בראש השנה שנת תרפ"ד.

והנה בהגיע ליל ראש השנה, בקיבוץ אפ"י ישראל בעל הקודש בחצרו של ליל הרבי הזקן בגור שבפולין, מיד עם תום תפילת ערבית של ליל ראש השנה, ביקש הרבי בפני קהל ועדה, שיביאו לפניו גמרא ברכות. באומרו שהוא נכנס ללמוד את הרף היומי. ומיד כהרף עין נעשה בית המדרש כמקרה, כשהכל תרים ומחפשים אחר גמרא ברכות, והישיבו עצמם ללמוד את הרף היומי הראשון שבהיסטוריה. ברב עם הדרת מלך!

וכך נפתחה לה השנה החדשה, בלימוד משותף בגמרא הקדושה, כדברו של זקנו הגדול החידושי הרי"ם הנ"ל. וכידוע עשתה לה אותה שמועה כנפיים בכל ארץ פולין והגלילות, ובכל מקום שהגיע דבר המלך ודתי, ממה שקרה בליל ראש השנה בגור, שאף הרבי הקדוש בעצמו קבע תלמודו ברף היומי, נרתמו כולם לקביעת שיעורים כסדרן בלימוד הרף היומי, וכך השתרשה לה תקנה זו בקרב כל ישראל, ומתגברת מדי שנה בשנה ביתר שאת ויתר עז, להגדיל תורה ולהאדירה.

העוסק בתורה, יעסוק בה מתוך הרגשה נפלאה שממנה הוא יונק את עצם חייתו. וכך מלמדנו דוד המלך ע"ה (תהלים קיט, צג): "לעולם לא אשכח פקודיך, פי בם חייתי". מפרש לנו הכתוב את הסיבה שלעולם אינני שוכח את מצוותיך, 'כי בם חייתי' - לפי שהני עוסק בתורה מתוך הכרה שהתורה היא עיקר חיותו, לפיכך לא באתי לידי שכחת התורה.

החוש מעיד ומצאית מוכיחה כן. שדבר התלוי בעצם חיותו של אדם כאכילה ושתייה, איננו שוכח ממנו כל עיקר. מה שאין כן כשאנו עוסק בתורה מתוך הכרה זו, הרי הוא עלול לבוא לידי שכחת התורה ח"ו.

וכמו שפירש הגאון רבי יוסף חיון זצוק"ל בפסוק זה: "כמו שלא אשכח ממנו כי בו תלוי חיותו, ככה לא אשכח לעולם פקודיך, כי בם תלוי חיותי גם כן".

כספר "ליקוטי הרי"ם" (תהלים) מביא עובדא, כי לפני בעל החידושי הרי"ם נישג אחד מחסידיו והתאונן בפניו שהוא שוכח את התלמוד.

שאלו את התלמוד. המאכל לפיך הכנסת אותו לאונך? לא ולא! השיב האיש, כשהוא מתפלא על עצם השאלה... מדוע? - שאל הרבי, למה טעות שכזו אינה מתרחשת אצלך? השיב החסיד, החיים שלי הרי תלויים באוכל, ואיך אעשה טעות שכזו?

חייך הרבי ואמר, אם כן איך תוכל לשכוח את התורה שהיא כל חיות האדם? הוא שהכתוב אומר 'לעולם לא אשכח פקודיך כי בם חייתי', מאחר שהם עיקר החיות שלי, לא אשכחם לעולם. (ספר 'טיב התהלים').

נמצאו שבורות ומרוקנות. בעל הבית שישב כל אותה העת למעלה בטרקלינו, כראותו שהמשרת מתמהמה מלבוא, נאלץ לקום ולדרת למטה לחפש אחריו במרתף. והנה מוצא הוא אותו שקוע בתרדמה עמוקה, כשהוא מבוסס היטב באותו יין יקר. ניסה בעל הבית לעוררו משכרותו ולדבר עימו, כדי לנסות לשמוע ולהבין כיצד ואיך קרה אותו מכשול קשה?

אך המשרת מצידו התעקש דווקא לשמוע מה בפיו של אדונו... באומרו אליו: כל עוד לא תבטיחני על העלאת משכורתי אינני רוצה לשמוע מכלום!...

ככל שטיב סיפור זה נשמע לנו מוזר ומשונה, הרי אם נתבונן מעט נמצא שאין אנו שונים מאותו משרת חצוף ועז פנים. - מכעיסים אנו רח"ל את בוראנו ויוצרנו, ממרים את פיו ואת רצונו, ואף גורמים לו נזקים, ובהגיע עת התפילה בה עומד השם יתברך עימנו לשמוע מה בפניו, אנו מעיזים לתבוע ולבקש את כל הטוב שבעולם!

על שכיוצא בזה מזהיר אותנו בתקוני זוהר הקדוש (תק"ו החדש ספרא תנינא) וזה לשונו הטוהר [הנצרך]: "הא שכנינתא איהי בגלותא. ולית כבו מאן דיתער לגבה, לרצאה לה לגבי בעלה. ולא עוד אלא כמה מארי מדרשות דאנן חברין לגביכו, צוחין בכל יומא וליליא פכלבין דאמרין הב הב! הך הוא דכתיב (משלי ל, טו) 'עללך שתי בנות הב הב, הב לך עתרא בעלמא דין, הב לך עתרא בעלמא דאתי. כמה דאוקמוה, למד תורה הרבה ויתנו לך שכר הרבה. ולית מאן דישתלם באורייתא לסלקא בה שכנינתא מן גלותא, וליחידא לה עם בעלה דאנן אטימין דעינין סתימין דלפא. ההוא קלא אמר קרא כדכתיב (ישעיה מ, ו) 'קול אומר קרא, זיל ואמאי לון דישתדלון באורייתא לחברא שכנינתא וכו'". עכ"ה"ק.

אם נתבונן מעט בעומק הנמשל שמלמדנו רבינו החידושי הרי"ם, הרי הוא מבהיל על הרעיון! עד כמה בושה וכלימה תכסה פנינו, כשאנחנו נראים כדוגמת המשרת הנבוזה, הרי הוא איננו כי אם 'שליח' בעלמא, ואין לו שום בעלות כלל על הבית היין, והוא מחויב ועומד לציות למצוות אדונו. והנה, לא זו בלבד שהוא מעל בשליחותו ומורד באדונו, ומזיק את יינו המשובח, הוא עוד מעיז פניו לתבוע העלאתו במשכרות על עבודה שבו...

אף אנו, הלא הקב"ה הוא שמחיה אותנו בכל רגע, ואין בכוחנו לעשות מאומה בלעדי יתברך, וכל מה שבני אדם פועלים בעולם הזה הוא רק שליחות לקיום רצון הבורא. אך אנו לא זו בלבד שאין מקיימים את מצוותיו, עוד דורשים ותובעים בפה מלא ככלבין דצוחין הב הב! - רחמנא לישזבן.

זה שיר שבח של יום השביעי, שבו שבת א"ל מכל מלאכתו ויום השביעי משבחה ואומר, "מזמור שיר ליום השבת, טוב להודות לה" (תהלים צב, א). - לפיכך יפארו ויברכו לא"ל כל ימי יצוריו, שבח וקר וגדלה וקבוד ויתנו לא"ל מלך יוצר כל, המנהיג מנוחה לעמו ישראל. (ברכת יוצר של שבת).

בספר הקדוש "שפתי צדיק" (פרשת בשלח ס"ק לה) כתב בזה, וז"ל: "שמעתי מפה קודש זקניו ז"ל [הרה"ק בעל חידושי הרי"ם] זצוק"ל, כשהיה על נישואי קודש ששקע הרה"ק באוסטילא, שנתאספו כמעט כל הצדיקים, שמע מפה קודש הזקן מין רבי אברהם יהושע העשיל זצ"ל [בעל "אוהב ישראל" מאפסאן], דהקב"ה רם ונישא, ואין בכוח שום בריה לגשת להודות. - אך השבת קודש פותח ואומר מזמור שיר כו טוב להודות. לפיכך יפארו ויברכו, דעל ידי ששבת קודש מעורר שטוב להודות נפקח עיני הבריות שיוכלו להודות".

"ואמר [החידושי הרי"ם], שמתקוות התורה הוא לז אנו מפה קדשו ה' רביעי שנה" עכ"ה"ק.

זכותו ענינו ועל כל ישראל - אמן

קו ההזמנות לכל ספרי 'מכון טיב' מהדגה"צ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

0733-22-76-09 מתקשרים 9 חמנים 4 מקבלים ללא עלות דמי משלוח! יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti11@gmail.com

יהודי יקר! את תחזיק טובה לעצמך, הנך מוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור מגוריך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. המעוניינים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לדפוס) בקובץ להדפסה. Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173